

ZLOMENÁ DCERA ZEMĚ

DENISA JANŠTOVÁ

DENISA JANŠTOVÁ
ZLOMENÁ
DCERA ZEMĚ

ZLOMENÁ DCERA ZEMĚ.

Copyright © Denisa Janštová, 2026

ISBN 978-80-11-07441-8 (brožováno)

ISBN 978-80-11-07977-2 (Pdf)

ISBN 978-80-11-07978-9 (ePub)

ISBN 978-80-11-07979-6 (mobi)

*Pro všechny, kteří prožívají náročné dny
a musí dělat těžké volby.*

PROLOG

VIVIAN

Před šestnácti lety...

Z poklidného spánku mě vytrhla čísi ruka na ústech. Ze tmy se ozval naléhavý hlas šeptající mé jméno. Polekaně jsem vytřeštila oči a pátrala po vetřelci.

Uvolněně jsem vydechla při zjištění, že je to jen maminka. Úlevu však vystřídal strach při pohledu na sbalené věci u jejích nohou. „Honem, Vivo, musíš hned vstávat,“ popoháněla mě.

„Mami, co se děje?“ chtěla jsem vědět. Nikdy jsem maminku neviděla se bát ani před ničím utíkat. Ale sbalené tašky naznačovaly pravý opak.

V očích se jí leskly potlačované slzy, když se na mě podívala a předstíraně klidným hlasem odpovíděla: „To nic, zlatíčko. Nic se neděje. Jen musíme na chvíli odjet. Všechno bude v pořádku.“

Poslechla jsem a s její pomocí se převlékla do přichystaných šatů. Přesto jsem jí nevěřila. Viděla jsem výraz v jejích očích, když se mi včera poprvé povedlo vzít na sebe zvířecí podobu. Něco nebylo v pořádku, ale já nechápala proč. Cítila jsem nepopsatelné štěstí, že jsem jako maminka. Ona však radost neměla.

„Tak pojď,“ chytila mě za ruku a vlekla za sebou ztichlými chodbami zámku, až jsem za ní musela chvílemi popobíhat.

„Mami, já ti nestačím. Zpomal, prosím,“ žadonila jsem.

„Nemáme čas. Musíš ještě chvíli vydržet,“ odbyla mě a přidala do kroku.

„Kam to jdeme?“ chtěla jsem vědět.

„Tiše, Vivo. Pojedeme na výlet,“ odpověděla šeptem, aniž by zpomalila.

Konečně jsme se dostaly na nádvoří. Maminka se těsně u dveří zastavila, schovala mě za sebe, opatrně vystrčila hlavu ven a rozhlédla se. Po chvíli vyrazila směrem ke stájím a mě stále vláčela za sebou.

Tohle byl nějaký zvláštní výlet. Nechápala jsem mamincin spěch. Vždy jsme přeci odjížděli ráno přichystaným kočárem v doprovodu stráží.

Vběhly jsme do stájí, kde stál osedlaný kůň. Maminka mě na něj vysadila a potom nasedla také. „Pevně se chyt sedla,“ přikázala mi, než pobídla koně k běhu a my vyrazily do temné noci. Koňská kopyta hlasitě narážela do země a jejich zvuk narušoval klid noci.

Maminka jednou rukou držela otěže a druhou mě, abych při zběsilé jízdě nevypadla ze sedla. Vtom se za námi ozvalo několik hlasů. „Ne,“ zašeptala zoufale a hnala koně čím dál rychleji, až jsme nocí přímo letěly.

Jen co jsme vyjely z města, nasměrovala koně na cestu vedoucí k přístavu. Ten se nacházel za malým lesíkem, do kterého jsme se právě vnořily. Neviděla jsem, kdo nás pronásledoval, ale bála jsem se jich. Maminka se neustále nervózně ohlížela a svírala mě čím dál pevněji.

Konečně jsme se vynořily na druhé straně a objevilo se před námi nekonečné Viorské moře. Měsíc právě zářil v úplňku a jeho svit se odrážel od hladiny. Za jiných okolností bych se jen kochala, ale obavy mi nedovolily si tu krásu vychutnat.

Jakmile jsme dojevy k prvním molům, maminka prudce zastavila koně a seskočila na zem i se mnou v náručí.

Naposledy se ohlédla přes rameno, aby zjistila, jak daleko jsou naši pronásledovatelé, a potom se rozběhla. Za běhu se rozhlížela po všech plavidlech, dokud na jednom z nich nezahlédla pohyb. Ještě přidala a nezpomalila, dokud nedoběhla k menší lodi, se kterou se právě chystal vyplout nějaký mladík.

Aniž by mu maminka řekla jediné slovo, postavila mě na palubu. „Co to děláte?“ vyhrkl zaskočeně.

„Dám ti peníze, šperky, zlato, cokoli si řekneš. Ale musíš ji odvézt někam daleko. Prosím. Zachraň moji dceru,“ vychrtila na něj.

„Mami, co to říkáš? Říkala jsi, že pojedeme na výlet,“ rozbřečela jsem se.

„To nic. Pojedeme, slibuji,“ utěšovala mě a znovu se ohlédla přes rameno. Už i já jsem viděla tučet jezdců na koních, kteří se k nám rychle blížili.

Mladík byl stále zaskočený a nejistě odpověděl: „Musím se vrátit domů, čekají na mě rodiče. Nemůžu –“

„Já tě prosím. Jestli se k ní dostanou, zabijí ji. Prosím tě jako matka. Zachraň moje dítě,“ škemrala maminka a na tvář jí skápla slza.

Mladík se podíval z ní na mě a přikývl na souhlas. Jezdci právě zastavili u mola.

„Mami, já se bojím,“ plakala jsem a třásla se strachy.

Maminka se sklonila a pevně mě objala. „Ničeho se neboj, moje malá bojovnice. Všechno bude dobré. Brzy za tebou přijedu, slibuji. Podívej se na mě,“ vzala mou tvář do dlaní a setřela mi slzy. „Nikdy nezapomeň, kdo jsi a co ti právem patří. Mám tě moc ráda.“

Dala mi pusu na čelo a obrátila se k mladíkovi. „Musíte hned vyrazit. Chvilí je zdržím a získám vám čas.“

Přikývl, okamžitě odvázal loď a odrazil ji od mola. Naléhavě jsem na ni volala, ať jede s námi, ale ona se jen smutně usmála a odvrátila se. Vzala na sebe podobu jaguára a vrhla

se na muže, kteří se k ní blížili s tasenými meči a luky v rukou. Uši měla přitisklé k hlavě, zuby vyceněné a děsivě řvala ve snaze je zastrašit.

„Sakra,“ zašeptal mladík vedle mě při pohledu na molo měnící se v krvavá jatka. Maminka byla sice dobrá bojovnice, přesto jsem se o ni bála. Do boku se jí zabodl šíp a můj strach jen vzrostl. Přes slzy jsem ani pořádně neviděla, co se dělo dál.

Dva muži s luky stříleli po lodi a jeden z šípů mě málem zasáhl. Mladík mě popadl a strčil do malého podpalubí. Bránila jsem se a kopala kolem sebe, nepodařilo se mi ho však zastavit. Zabouchl za mnou dveře a sám zůstal venku. Nějakou dobu jsem do dveří bušila a volala na něj, ať mě pustí ven, ale neotevřel. Nakonec jsem unaveně sklouzla na zem a jen tiše vzlykala.

Když se dveře konečně otevřely, venku už svítilo slunce. Nedočkavě jsem vyběhla ven a rozhlédla se. Moře nás obklopovalo, kam jsem jen dohlédla, a maminka tady nebyla.

„Co se stalo? Kde je maminka? Říkala, že za mnou přijede,“ vyptávala jsem se mladíka.

Jenže ten mi neodpověděl a jen na mě smutně zíral. „Máš hlad?“ zeptal se po chvíli.

Ignorovala jsem jeho dotaz. Nechtěla jsem jídlo. „Kde je maminka?“

Pozorně si mě prohlédl a po chvíli váhání odpověděl: „Musela tam ještě chvíli zůstat. Ale jistě za tebou brzy dorazí.“

„To je skvělé,“ zaradovala jsem se a šťastně se na něj usmála. On se však dál tvářil zničeně.

„Moje maminka je silná bojovnice. Věděla jsem, že je porazí. Já jsem Vivian a moje maminka se jmenuje Lara,“ představila jsem se mu. „Jak se jmenuješ ty?“

Nevěřicně nadzvedl obočí a odpověděl: „Alan.“

„Hezké jméno. A jak se jmenuje tvoje maminka?“

„Moje maminka se jmenuje Ester,“ řekl, zatímco se přehra-
boval ve vaku, dokud z něj nevylovil jablko, které mi podal.

„A kam vlastně plujeme? Najde mě tam maminka?“ vy-
zvíдалa jsem a s chutí jsem se zakousla do jablka.

Lítostivě se na mě podíval, než odpověděl: „Na Ykros.
Plujeme na Ykros.“

PRVNÍ KAPITOLA

NATHAN

Byli jsme tak daleko od pevniny, že už tady nelétali ani mořští ptáci. Kroužil jsem vysoko nad naší lodí a kontroloval, jestli se k nám někdo neblíží. Stejně jsem neměl nic lepšího na práci. Od doby, co jsem se zbavil obojku a získal zpět svou dračí podobu, se cestování na moři stalo snesitelným. Zato trávit všechny čas s mými společníky na palubě mi drásalo nervy.

Saba si neustále na něco stěžovala. Podepsal se na ní život o samotě a v luxusu domu, který se o vše staral sám. Stále si ještě nezvykla, vykřikovala rozkazy do prázdná a potom se vztekala, že se nic neděje.

Kol už vypadal taky dost zoufale. Buď pochodoval sem a tam v kruhu, nebo ležel někde v koutě. Už jsem si ani nepamatoval, kdy jsem ho naposledy viděl v lidské podobě. Kdybych neměl křídla a nemohl alespoň na chvíli odletět, asi bych den trávil stejně.

Pro Jacoba a Noru se stala středobodem vesmíru Erin. Kdybych uměl číst myšlenky, vsadil bych vlastní život na to, že nemysleli na nic jiného. Neustále se ji snažili přesvědčit, aby konečně vyšla z kajuty, kterou si pro sebe zabrala ve chvíli, kdy jsme si loď přivlastnili. Ale ať už prosili a naléhali na ni sebevíc, princezna všechno a všechny tvrdohlavě ignorovala.

Od chvíle, kdy ji u bran domova přivítaly setnuté hlavy zbylých členů její rodiny, nemilosrdně nabodnuté na kůlech,

nepromluvila s nikým ani slovo. Nějakou dobu ani nejedla. Že musela nechat svého milovaného koně v Ledových pustinách, jí taky asi moc nepomohlo. Na druhou stranu, všichni jsme něco ztratili anebo museli opustit. Nebyla jediná, kdo trpěl.

Slunce postupně mizelo za obzorem a zbývalo jen pár minut, než zavládne tma. Začal jsem tedy pomalu klesat a ještě ve vzduchu, těsně před nárazem do lodi, jsem se proměnil v člověka a dopadl elegantně do dřepu. Namířil jsem si to rovnou do podpalubí.

„Konečně jsi tady,“ prohodila Saba namísto pozdravu. „Musíme něco neodkladně probrat.“

„Copak, Sabo? Už nejsi schopná žít v normálním světě, kde ti nevaří kouzelný dům, a chceš, abych tě odnesl domů?“ popíchl jsem se ji a vysloužil si vražedný pohled.

„Věř mi, že to bych udělala moc ráda. Už mám téhle cesty plné zuby. Ale sebevrah nejsem.“

„Co chcete probírat?“ procedil jsem, zatímco jsem si sedal.

„Začíná nám pomalu docházet jídlo,“ postěžovala si.

„Nemůžeme na téhle lodi zůstat napořád. Už je načase, abychom někde zakotvili. Je třeba se domluvit kde,“ osvětlil mi situaci Jacob.

„Moc bezpečných míst, kam bychom mohli jít, není,“ konstatovala Saba.

„Vrátit se do Ledových pustin nebo Merodie se rovná sebevraždě. Ostrov sopek a Skalnatý ostrov jsou taky vyloučené. Takže kromě pár malých neosídlených ostrůvků máme na výběr pouze mezi Ykrosem a Sarhegem,“ zhodnotil jsem situaci.

Jacob přikývl. Snažil jsem si vybavit všechny informace o obou místech, které jsem slyšel, ale moc jsem toho nevěděl. Bezradně jsem si prohrábl vlasy. „Půjdu sem přivléct Erin.“

Už jsem se zvedal k odchodu, když mě zastavila Nora. „Ne. Nech ji být. Stejně by jen řekla, že je jí to jedno. Rozhodneme se a potom jí to jen oznámíme.“

„Jak chcete,“ pokrčil jsem rameny a znovu se posadil. „Kolik toho o těch místech víte? Protože já moc ne,“ přiznal jsem rovnou.

Jacob spustil svou přednášku: „Ykros, kterému se také někdy říká Ostrov bez vládce, má být údajně opuštěný. Co jsem slyšel, není to příliš přívětivé místo pro život. No a Sarheg, známý jako Země nekonečného písku, je na tom podobně.“

Saba se ke mně natočila a zamyšleně prohodila: „Vzpomínám si, že Cara navštívila obě místa, ale už si nepamatuju nic konkrétního, co o nich říkala.“

Přikývl jsem. „Vybavuju si jen, že se tehdy vrátila nadšená ze Sarhegu a přinesla spoustu oblečení a cetek.“ Ze vzpomínek se mi vynořil její hlas, když tesknila nad ztrátou nějakého šperku, který se jí obzvlášť líbil. Oblečení končilo dost podobně. Buď ztracené, nebo zničené.

„Kdo je Cara?“ zajímal se hned Jacob.

„Teď už nikdo,“ odbyl jsem ho s výrazem, který mu jasně sděloval, aby se dál na nic neptal.

„Aha,“ hlesl.

Kol, který se za celou debatu neobtěžoval zvednout ze země, najednou vstal a vzal na sebe lidskou podobu. „Poplujeme na Ykros,“ prohlásil.

„Proč zrovna tam?“ zkrabatila zamyšleně čelo Saba.

Neurčitě pokrčil rameny. „Prý to má být pro nás bezpečné místo. Víím, že tam uprchla spousta obdařených i měničů.“

„To ještě nemusí znamenat, že je to pravda. Nevíme, jestli tam někdo z nich skutečně doplul a zda byli schopní přežít,“ oponoval mu Jacob.

„Ne, to sice nevíme,“ uznal Kol, „ale za mě je to lepší možnost než se upéct na písku a ocitnout se znovu pod nadvládou lidí.“

„Ani jedna z těch možností není zrovna skvělá, ale rozhodnout se musíme. Sarheg zní sice lákavě, ale pokud je

Ykros otevřený uprchlíkům, bude to pro nás lepší volba,“ rozhodla za nás Saba.

„Takže máme jasno. Poplujeme na Ykros. Má s tím někdo problém?“ zeptal jsem se pro jistotu. Radši ať se pohádají teď, než až tam budeme. Nikdo nic nenamítal, tak jsem se zvednul a zamířil zase ven. „Půjdu si ještě před spaním protáhnout křídla, vrátím se v noci,“ informoval jsem je. Z nějakého důvodu byli nervózní, když nevěděli, kde někdo z nás je. A už tak byli dost nevrlí z cesty, nechtěl jsem situaci ještě zhoršovat. Neměl jsem chuť zbavovat se těl potom, co by se tady povraždili kvůli nějaké hlouposti.

Na čerstvém vzduchu drak ve mně hned ožil. Bylo čím dál těžší trávit čas v lidské podobě. Z nějakého důvodu jsem neustále cítil zvláštní pocit, který mě nutil být ve střehu. V lidské podobě byl o to silnější. V hloubi duše jsem cítil obavy, jestli to nějak nesouvisí s Williamem nebo lépe řečeno Arkarem, ale na druhou stranu jsem byl dlouhou dobu od své dračí podoby odříznutý. Možná jsem jen vyšel ze cviku, co se ovládání týkalo. Vždy bylo těžké udržet si lidskou podobu. Bylo to pro nás nepříjemné a nepřírozené. A od chvíle, kdy mi Erin sundala ten zrudlý obojek, se to zdálo ještě těžší.

Zhluboka jsem se nadechl a nechal chladný mořský vzduch, aby zchladil oheň, který se ve mně rozhořel. Nechtěl jsem nechat draka vyhrát, a tak jsem jen stál a čekal, až se uklidní. Vždy jsem to byl já a vždy to budu já, kdo rozhoduje o tom, v jaké podobě budu trávit čas.

Jakmile se drak konečně přestal drát na povrch a naléhat, rozběhl jsem se, vyskočil z lodi a ještě ve vzduchu se proměnil. Byl to vždy tak osvobozující pocit. Máchl jsem mocnými křídly a okamžitě se vznesl výš. Pár minut jsem se vznášel v okolí lodi, abych se přesvědčil, že se k ní nikdo pod rouškou tmy neblíží. Nic podezřelého jsem nezahlédl, proto jsem se otočil k Merodii, která se pro dnešek stala mým cílem.

Chtěl jsem vědět, jaká tam vládne atmosféra a jak se vyvíjí situace. Dnešní noc se navíc zdála být ideální na průzkum, protože měsíc byl právě v novu, takže nebylo téměř nic vidět. Mohl jsem se tak přiblížit k lidem, kteří neměli jedinou šanci mě být jen zahlédnout. Zato já viděl vše dokonale.

Vystoupal jsem nad mraky a nespoutaně se řítit vzduchem. Jelikož jsem neměl v plánu letět někam hlouběji do vnitrozemí, byla to otázka pár hodin, než se vrátím. Nikdo si snad nevšimne, že jsem zmizel. Zcela jistě bych ještě několik dní poslouchal jejich kecy o tom, že jsem k nám mohl dovést nepřítel. Jenže oni zapomínali, že já měl zkušenosti z válek. Několikrát jsem byl posláný na obhlídku nepřátelského území. Věděl jsem, co dělat a na co si dát pozor. Navíc jsem byl přesvědčený, že nebudou čekat můj návrat.

Nechal jsem tedy vítr, aby mě vedl, a užíval si let. Stále jsem se ho nemohl nabažit. Ten pocit lehkosti a svobody. Život bez létání jsem si už nedokázal, a ani nechtěl, představit. Má křídla ke mně patřila stejně jako meče k válečníkům. Jedno bez druhého prostě nemohlo existovat.

Všude vládl klid. Až podezřelý klid. Už nějakou dobu jsem přelétal nad Merodií a nikde jsem nikoho nezahlédl. Krčmy v městech obvykle praskaly ve švech a hudba se z nich ozývala až do ranních hodin, ale už jsem přelétl nad několikátým městem a všude bylo až nepřírozené ticho. Jako by tam snad nikdo nežil. Taky jsem si všiml další nezvyklé věci. Úrodná pole, kterými se Merodie proslavila, ponechali ladem. V ovocných sadech jsem na stromech nezahlédl žádné ovoce.

Během naší plavby se Jacob jednou zmínil, že Ledové pustinu kupovaly většinu jídla právě od Merodie a staly se tak na ní závislé. Kde chtěl tedy William vzít jídlo? I kdyby mu na lidech nijak nezáleželo, bylo nutné něčím krmit alespoň

armádu. Kdybych měl víc času, zaletěl bych se podívat více do vnitrozemí, ale chtěl jsem se vrátit před svítáním. Proto jsem se otočil a namířil si to zpět k naší lodi.

Její bývalý vlastník se netvářil zrovna nadšeně, když jsme se objevili a oznámili mu, že od teď je naše. S princeznou, o které nevěřil, že je pravá, by se asi i hádal. Ale když jsem se objevil já, jen vyděšeně utekl s mrtvolně bledým obličejem.

Stejně jsem nemohl pochopit, že stačila tak krátká doba, aby v nás lidé přestali věřit. Bylo to přece necelých sto let. Jen nepatrný zlomek mého života, pro ně však věčnost.

Snažit se pochopit lidi pro mě bylo nemožné. Proto jsem je pustil z hlavy a soustředil se jen na vítr, který jsem hladce rozrážel křídly.

Když jsem loď konečně našel, snažil jsem se co možná nejtíšeji přiblížit a následně i přistát. Přestože se mi už nedělalo zle, stejně jsem upřednostňoval spát venku na čerstvém vzduchu. Lehl jsem si tedy v zadní části lodi a začal dřímat.

DRUHÁ KAPITOLA

ERIN

Vyčerpaně jsem ležela na svém obvyklém místě a zírala do boku lodi. Neměla jsem chuť ani energii cokoli dělat. Kdykoli jsem zavřela oči a na pár minut usnula, hned jsem se ocitla zpět před branami domova a znovu jsem viděla hlavy své rodiny. Skelné prázdné pohledy jejich očí. Zaslou krev na kůlech. Už jsem si ani nepamatovala, kdy jsem se naposledy pořádně vyspala.

Ale to bylo v pořádku. Zasloužila jsem si trpět za to, co jsem způsobilá. Byla to všechno má vina. Kdybych tehdy neodešla a místo toho poslechla bratra, nic z toho by se nestalo. Byla jsem sobecká a teď za to musely pykat celé Ledové pustiny. Stala jsem se zhoubou svého rodu, a navíc jsem zavinila smrt nenarozeného dítěte.

Nenáviděla jsem se za to. A nenáviděla jsem i Jacoba s Norou, že mě litovali, každý den mi nosili jídlo a naléhali, abych vyšla ven a přidala se k nim. Nezasloužila jsem si jejich soucit. Měli by mě spíš nenávidět. Každému, kdo mě potkal, jsem přinesla do života jen neštěstí a smrt. Oni kvůli mně přišli o všechno, co kdy měli. Saba musela uprchnout ze svého domova, do kterého jsem přivedla nepřátele. Nathana mou vinou málem zabili.

Někdy jsem jen brečela a ani nevěděla proč. Snad kvůli své rodině, nebo možná kvůli sobě. Jak zbytečnou

a zničenou osobou jsem se stala. Přišla jsem o veškerou chuť do života a jediné, po čem jsem toužila, byla temnota a samota.

Stále častěji se mi vybavovalo proroctví. Čím vícekrát jsem si ho v hlavě přeříkala, tím více jsem si uvědomovala, jak bolestně pravdivé bylo. *Ledové pustiny se budou topit v krvi, dokud nezemře poslední z rodu Ashswordů. A dokud na trůn neusedne Vládce nebes s Dcerou země po boku, nikdy nepoznají, co je blahobyť a mír.*

Možná byl můj rod opravdu prokletím Ledových pustin. Třeba se všechny ty události udály z jediného důvodu – zbavit se všech Ashswordů. A pokud to byla skutečně pravda, byla jsem poslední částí, která bránila míru.

Stejně byl můj život naprosto zbytečný. Nemohla jsem už nikomu nijak pomoci. Stala jsem se bezmocnou. Přišla jsem o všechno. Ale kdybych zemřela, třeba bych udělala jedinou a poslední dobrou věc, kterou jsem mohla. Co když byl můj život poslední věcí, která bránila tomu, aby se vlády chopili praví a předurčení vládci, kteří by konečně zajistili, co my nedokázali?

Tyto myšlenky se mi honily hlavou už několik dní. A čím více jsem o tom přemýšlela, tím jistější jsem si byla. Už jsem se nechtěla rozhodovat sobecky jen ve svůj prospěch. Ne, tentokrát jsem byla odhodlaná dát přednost ostatním. Tomuto světu, všem těm, kteří trpěli kvůli mé rodině. Dlužila jsem jim to. Dlužila jsem to všem.

S tímto přesvědčením jsem počkala, až bude noc a všichni budou spát. Potom jsem vyšla ven a zamířila rovnou k zábradlí lodi. Už jsem nebyla na čerstvém vzduchu tak dlouho, že na mě mořský vánek působil téměř omamně.

Jediným zvukem, nesoucím se tichou nocí, byly mořské vlny, narážející do naší lodi, které se měly stát jedinými svědky činu, k němuž jsem se chystala. Chytila jsem se lana, přivázaného k boku lodi, a s jeho pomocí jsem se vytáhla nahoru. Postavila jsem se na zábradlí a zírala pod sebe na černou

hladinu Viorského moře. Zbýval mi už jen poslední krok do prázdna. Místo kroku jsem však málem udělala skok, když se za mnou ozval podrážděný hlas.

„Nevím, co si myslíš, že tady děláš, a upozorňuju tě, že nemám chuť jít si zaplavat.“ Nathan klidně došel k zábradlí kousek ode mě a opřel se o něj lokty. Dost daleko na to, aby mezi námi nechal prostor, ale jak jsem předpokládala, dost blízko, aby mě stihl chytit, kdybych skočila.

„Co tady děláš ty? Myslela jsem, že hlídky neдрžíte a v noci všichni spí.“

„Já jsem spal, dokud jsi mě nevzbudila.“ Přestal zírat před sebe a místo toho zvedl hlavu ke mně. „A teď mi řekni, co to sakra zkoušíš!“ rozkázal chladně.

Bylo těžké o odpovědi jen přemýšlet, natož o ní s někým mluvit. Aniž bych si to přála, cítila jsem, jak mi po tvářích zase stékají slzy. Nechtěla jsem brečet a už vůbec ne před ním, ale nemohla jsem tomu zabránit. „Světů bude bez Ashswordů lépe. Všem bude lépe. Pokud je pravdivé prořectví, jsem to teď já, kdo stojí mezi mírem a krveprolitím. Tohle je to nejlepší, co můžu pro všechny udělat,“ mumlala jsem skrz tiché vzlyky, které jsem se snažila potlačit.

Nathan na mě jen zíral a nic neřikal. I přes černočernou tmu, která nás halila, jsem jasně viděla jeho nádherné zelené oči. Vtom se loď zakymácela po nárazu silnější vlny a já ztratila rovnováhu. Sletěla jsem ze zábradlí, ale dříve, než jsem stihla dopadnout do vody, mě pevně popadl za ruce, takže jsem zůstala viset na boku lodi.

Nathan se mi zadíval přísně do očí a tentokrát bez rozkazovačného tónu mě vyzval: „A teď mi řekni pravdu.“

Do očí se mi hrnuly další a další slzy. Co by chtěl jiného slyšet? Že jsem zbytečná? Neschopná, postradatelná a vše jsem pokazila? To už věděl, tak proč mě mučil? Jenže jeho nekompromisní pohled se postupně změnil v něžnější a moje srdce se mu otevřelo. Vyvalila se z něj pravda, kterou

jsem v sobě pohřbila, protože jsem se styděla za sobecké důvody, které mě sem dohnaly.

„Bolí to. Strašně moc to bolí. Všichni jsou mrtví a je to jenom moje vina. Byla jsem sobecká a tvrdohlavá a oni za to zaplatili. Čím jsem si já vysloužila život a oni smrt?“

Nathan si povzdechl. „Erin, teď mě dobře poslouchej, protože ti to řeknu jen jednou. Vím, že to bolí. Opravdu. Chápu tě. Ta bolest nikdy nezmizí, vždycky tam bude. Ale časem se zlepší. Musíš se přes ni přenést, protože dokud to neuděláš, bude tě sžírat a ničit. To, co se stalo, rozhodně nebyla tvá vina. Možná jsi svými činy všechno urychlila, rozhodně jsi to však nezavinila. Pokud si to král Merodie přál, jednoho dne by k tomu nevyhnutelně došlo.“

Zírala jsem na něj neschopná jediného slova. Zrovna od něj bych něco takového rozhodně nečekala. Nepřekvapilo by mě, kdyby mě z toho zábradlí strčil, ale tohle mě ochromilo. „Ale co to proroctví?“ zafňukala jsem.

Nathan znechuceně protočil oči. „Proroctví je jen žvást, který ze sebe ve vzteku vypustila Saba. Nepřikládal bych mu nijak velkou váhu.“

Bez sebemenší námahy mě vytáhl na palubu, a když jsem bezpečně stála, o krok ustoupil a znovu se ledabyly opřel o zábradlí. „Jestli na svém rozhodnutí stále trváš, počkej s tím do zítra. Na noc odletím někam daleko, abych ti dopřál klid. Ale princezna, kterou jsem poprvé potkal v Ledových pustinách, by to nikdy neudělala. Byla tehdy odhodlaná všem pomoci a tohle by považovala, stejně jako já, za pokus zbabělce o útěk,“ uzavřel a zdálo se, že to myslí upřímně.

„Možná, že ta princezna zemřela spolu se svou rodinou,“ odsekla jsem.

„Možná,“ pokrčil rameny. „Nebo se nechala příliš dlouhou dobu sžírat vinou a bolestí zavřená v temnotě.“

Neměla jsem mu na to co říct a jen jsem mlčela, zatímco on pokračoval. „Erin, já tě neznám příliš dlouho, ale nikdy

bych do tebe neřekl, že se zachováš jako zbabělec. A upřímně se mi nechce věřit, že to je skutečně to, co doopravdy chceš.“ Oči mu zaplály tím zvláštním zeleným světlem, když se na mě podíval a jako šelma pomalu vykročil mým směrem, zatímco já před ním instinktivně ustupovala. „Co bys skutečně chtěla, Erin?“ zeptal se vyzývavě.

„Já... já nevím,“ blekotala jsem.

„Přestaň konečně utíkat a řekni, co bys skutečně chtěla,“ zavrčel. Já jsem ale vůbec netušila, co bych chtěla. Zoufale jsem zavřela oči, abych nemusela dál snášet jeho upřený pohled, jenže jsem si tím nepomohla. V mysli se mi zjevovaly prázdné pohledy mrtvých očí, ale především jméno toho, kdo to zavinil. Jméno vraha a dobyvatele, který mi vzal všechno a... a v tu chvíli mi došlo, po čem jsem toužila.

Na místě jsem se zastavila, takže do mě málem narazil. Výzva v jeho hlase probudila nějakou mou část, o které jsem si myslela, že už neexistuje. „Chci vidět hlavu Williama nabodnutou na kůlu. Chci, aby trpěl stejně jako oni,“ odpověděla jsem mu krvežíznivým hlasem bez špetky soucitu. On si milosrdenství nezasloužil.

„Fajn, to je dobrý začátek,“ pousmál se a ustoupil. „Tak teď máš dvě možnosti. Buď se sem zítra vrátíš a uskutečníš, co jsi měla dnes v plánu, anebo se konečně sebereš, přestaneš se před všemi zavírat v té odporné kajutě a zařídíš, abys to byla ty, kdo na kůl nabodne jeho hlavu. Na rozmyšlenou máš dost času,“ s těmi slovy se otočil a odešel.

Ještě dlouho jsem stála na místě a zpracovávala, co se to vlastně stalo. Musel na mě být opravdu bídný pohled, když se mi snažil pomoci i on. I když jsem si nebyla jistá, jestli si vůbec uvědomoval, co pro mě vlastně udělal a jak mi jeho slova ulevila. To, co se mi ještě před pár minutami jevilo jako nejlepší a jediné východisko, po jeho proslovu znělo jako naprostá šílenost.

Poslední týdný jsem strávila truchlením a sebeobviňováním. Měl pravdu, chovala jsem se jako zbabělec a ubožák. A dál jsem už tou cestou jít nechtěla. Ta ztráta sice ukrutně bolela, až jsem někdy nebyla schopná ani pořádně popadnout dech, ale už nastal čas vrátit se zpět do života. Budu se muset naučit, jak se s ní vyrovnat. Kdybych se utrápila k smrti, ničemu bych tím nepomohla. Měla jsem dvě možnosti a já se rozhodla pro tu druhou. Radši zemřu při snaze o pomstu než jako zbabělec.

Zamyslela jsem se, kolikrát nad stejnými věcmi přemýšlel asi on. Jak moc ho muselo sžírat, když taky o všechny přišel, a jestli měl někdy stejné myšlenky jako já. Možná si kdysi také zvolil pomstu, protože nechtěl kráčet cestou zbabělců. V tuto chvíli byl asi jediný, kdo dokázal plně pochopit, co jsem prožívala. A já zase, co prožil on.

K tomu, aby se mi vrátila alespoň špetka chuti do života, byl třeba drak, který mě nenáviděl. Nevěděla jsem, jestli za to mohla jen Nathanova slova, nebo snad i čerstvý vzduch, ale čím déle jsem si v hlavě přehrávala dnešní večer, tím více jsem se styděla za to, co jsem chtěla udělat.

Té noci jsem se už nevrátila do své kajuty. Zůstala jsem venku a zírala na hvězdy, dokud se obloha a moře na východě nezačaly barvit do dechberoucích odstínů fialové, oranžové a žluté. Hezčí východ slunce jsem snad nikdy neviděla.

Za zády jsem zaslechla škrábání drápů o dřevěnou podlahu, když se z lodi vynořil Kol. Otočila jsem k němu hlavu a pokusila se o úsměv. „Dobré ráno,“ pozdravila jsem ho. On na mě ale zíral, jako by před ním stál duch. *Musí na mě být opravdu skvoštný pohled.*

„Erin, co tady děláš? Hmm... Chtěl jsem říct, co tady děláš tak brzy?“ opravil se rychle a pokusil se skrýt udivený tón hlasu.

„Kochám se okolím,“ kývla jsem hlavou ke ztrácejícím se barvám na nebi. Už bylo téměř jasně modré.

„A jsi –“

„Nejsem,“ skočila jsem mu do řeči dříve, než stihl otázku dokončit. „Ale už se dál nechci schovávat.“

„To je dobře,“ oddechl si. „Měli jsme o tebe strach,“ přiznal.

Nutně jsem potřebovala změnit téma, a tak jsem mu položila jedinou otázku, která mě napadala. „Kam vlastně plujeme?“

„Na Ykros.“

Ykros. Zrovna moc jsem o něm nevěděla, jen základní informace. Docela mě udivilo, že ho vybrali, protože z toho, co jsem věděla, to nebylo zrovna přívětivé místo pro život.

„Poslyš, Erin, nechceš se jít nasnídat?“ navrhnul opatrně.

„Ráda,“ přijala jsem jeho nabídku. Naposledy jsem se zahleděla na slunce, které už stoupalo výš na oblohu a prohřívalo mou tvář, než jsem se otočila a následovala Kola do podpalubí.

Už od schodů ke mně doléhalo Sabino podrážděné brblání. „Proč tady musí být neustále zima?“ Následovala tupá rána. „Proč se ta voda nevaří?“ vztekala se.

Podívala jsem se na Kola se zvednutým obočím a nevyřčenou otázkou, ale on jen pokrčil rameny a mávl rukou, ať to ignoruju. Potom vešel do místnosti za Sabou. „Taky přejeme dobré ráno, Sabo,“ pozdravil ji provokativně.

„Sklapni,“ štěkla po něm.

Na svérázný způsob komunikace Saby jsem si už zvykla, ale dnes mě překvapila. Opatrně jsem nakoukla do místnosti. Saba ke mně dřepěla otočená zády, zabalená do teplého pláště, a snažila se rozfoukat oheň, na kterém se ohřívala voda. Podle přichystaných bylinek jsem předpokládala, že na čaj. Opatrně jsem udělala pár kroků do místnosti. „A podívejme se, kdo to konečně vylezl. Už tě omrzelo fňukání?“ rýpla si.

„Vtipné, že to říkáš zrovna ty,“ odpověděl jí za mě Nathan, který se objevil ve dveřích se dvěma vykuchanými rybami

v rukou. „Od chvíle, co jsme na moři, neposloucháme nic jiného než tvoje stížnosti.“

Saba neodpověděla, jen si pro sebe něco zamručela. Zvedla se ze země a prohlédla si mě. „Vypadáš jako mrtvola,“ sdělila mi s nakrčeným nosem.

„A ty vypadáš, jako kdybys měla umrznout,“ vrátila jsem jí jedovatá slova.

Saba se kousavě rozesmála. „Neříkej. A chceš vědět, kdo za to může?“

„Už mlč, Sabo. Slyšeli jsme to už stokrát,“ uzemnil ji Nathan a podal jí ryby. „Radši dělej něco užitečného a dej je opéct.“

Saba na něj vrhla tak rozzuřený a nenávistný pohled, až mě překvapilo, že je něco takového vůbec možné. Čekala jsem, že mu ryby hodí na hlavu, ale k mému překvapení ho poslechla a dala je opékat.

Sedla jsem si na lavici vedle Kola a pozorovala Sabu, které se konečně začala vařit voda, takže se dočkala svého čaje. Brzy už seděla naproti mně, probodávala mě nevypočitatelným pohledem a pomalu ho upíjela. „Jak daleko jsme od Ykrosu?“ zeptala jsem se, abych ukončila ticho.

„Odhaduju pár dní, ale přesně nevím. Nechci se moc přibližovat, protože nevíme, co tam je. Mohl bych je na nás upozornit a pak by hrozilo, že nás napadnou, jakmile se vyložíme,“ odpověděl mi Nathan.

Než jsem se stihla zeptat na něco dalšího, zaslechla jsem další kroky a donesl se k nám ironický Jacobův hlas. „Co to tak krásně voní? Nechte mě hádat. Je to další pečená ryba.“ Měl pravdu, ryby už opravdu krásně voněly. Vešel dovnitř a v závěsu za ním Nora. „Uhodl jsem,“ zkonstatoval, když se podíval na pálicí se ryby a rovnou je sundal z ohně.

„Erin,“ hlesla udiveně Nora, když si mě všimla. Jacob se okamžitě otočil a zůstal na mě zírat stejně jako ona. Oba doslova ustrnuli a jako by nevěděli, jak se zachovat. A já taky

ne, radši jsem se zahleděla na svoje prsty, kterými jsem nepřítomně klepala do stolu.

„Nechtěl jsi nám podat ty ryby?“ připomněl Kol Jacobovi, když viděl naše rozpačité reakce.

„Jasně,“ přikývl Jacob a přinesl nám jídlo na stůl. Společně jsme posnídali, ale nikdo za celou dobu už neřekl jediné slovo.

TŘETÍ KAPITOLA

NATHAN

Po tak dlouhé době jsem nečekal, že by Erin vypadala zdravě. Pobyt v temnotě a o samotě nikomu nesvědčí. Ale když jsem ji v tu noc viděl, opravdu mě zaskočila. Vypadala jako chodící mrtvola vyhublá na kost. Tváře měla propadlé a pod lehkými šaty, které odhalovaly ramena, šly vidět vystouplé klíční kosti. Z tváře se jí vytratila všechna barva, pleť měla popelavý odstín a navrch temné kruhy pod očima, které prozrazovaly, že toho už mnoho nocí moc nenaspala. Někdy jsem neměl ve zvyku někoho utěšovat nebo uklidňovat a tehdy jsem vůbec nevěděl, co jí říct. Nechtěl jsem jí ublížit víc, než zvládla ona sobě, když samu sebe přesvědčila o tom, že je naprosto k ničemu a na světě bez ní bude lépe. Sice byla k ničemu, ale říkat jsem jí to nechtěl. Bylo by to jako kopat do umírajícího. Proto jsem jí dal jedinou věc, která jí mohla skutečně pomoci. Cíl před sebou.

A asi jsem jí tím skutečně pomohl, protože poslední dny zůstávala co nejvíc času na vzduchu, ani jednou se nezavřela zpět a většinu dne trávila házením nožů na dřevěný stěžeň. A překvapivě rychle se zlepšovala. Živý terč by pravděpodobně nezasáhla, ale u nehybného se jí dařilo.

„Asi za hodinu budeme kotvit u Ykrosu,“ oznámil hlasitě Jacob, abychom ho slyšeli. „Všichni ví, co mají dělat?“

„Chtěl jsi asi říct, jestli si pamatujeme ten seznam věcí, které nemáme dělat,“ opravila ho Nora.

Jacob se na ni zamračil. Měla však pravdu. Už včera jsme si vyslechli přednášku, jak se máme chovat. Jako by snad ten člověk, který se sotva naučil zacházet s mečem, měl právo poučovat zrovna mě. Měl jsem za sebou spoustu schůzí, jednání a porad, ale on věděl všechno očividně nejlíp, když byl pár měsíců generálem. Tak jsem ho nechal žvanit nesmysly. Až to zkazí, napravím to za ně jako vždycky.

Nikdy jsem na Ykrosu nebyl a při pohledu na něj jsem trochu litoval, že jsem někdy nepřijal nabídku Cary a nevydal se tam s ní. Byl to bujně zarostlý ostrov plný stromů, různých rostlin a těch nejpestřejších květín, jaké jsem kdy viděl, obehnaný písčitou pláží. Opravdu krásné místo. Přesto mě znervózňovalo, že nás mohl kdokoli sledovat z bezpečí porostu, zatímco my nikoho vidět nemohli. To byl přesně důvod, proč jsem nesnášel lesy.

Erin s Norou byly k ostrovu doslova přilepené a od chvíle, kdy se objevil na obzoru, z něj nespustily oči. Saba by to sice nikdy nedala najevo, ale přistihl jsem ji, jak v nehlídané chvíli dychtivě hltá všechny ty barvy.

Kol se otočil k ostrovu zády a tiše nás informoval: „Když jsme se přiblížili, vzlétl k nebi nějaký dravec. Krouží vysoko a několikrát se už přiblížil i k nám.“

Taky jsem si ho všiml a nenápadně ho kontroloval. „Řekl bych, že je to sokol. Pokud jsi měl pravdu a je to tam plné měničů, mohla by to být jejich hlídka. Uvidíme, co udělá dál.“

„A nezdá se vám to nějak málo obydlené? Nebo spíše neobydlené. Pokud tady má být spousta uprchlíků, neměly by tady být nějaké chatrče, nebo alespoň přístřešky?“ poznamenala Saba zamyšleně.

„Ne nutně. Navíc vůbec nevíme, co je skryté za tou hradbou zeleně,“ pokrčil jsem rameny.

„Ať si ten člověk říká, co chce, já si s sebou беру luk a pár šípů a je mi úplně jedno, jak to bude působit,“ rozhodla se Saba.

Měla pravdu, stejně jako zčásti Jacob. Pokud tam někdo žije, budeme vypadat méně jako hrozba, když přijdeme beze zbraní. Na druhou stranu oni nemusí být přátelští a nakráčej tam neozbrojení by mohla být osudová chyba. Proto jsem měl u sebe několik nožů, které nebyly na první pohled vidět, a předpokládal jsem, že Jacob taky.

„Luk si klidně vezmi, ale v nějakých soudech bych se ještě neunáhloval,“ snažil jsem se ji trochu mírnit. Občas měla horkou hlavu.

Saba protočila oči a vrhla na mě otrávený pohled. „Pro-slov o unáhlených soudech si můžeš zrovna ty odpustit.“

„Nebudete se zrovna teď hádat, že ne?“ pohlédl na nás Kol nevěřicně.

„Jistěže ne. Vydrželi jsme na téhle odporné houpající se věci tak dlouho v klidu, že to na ten ostrov přežijeme,“ odpověděla mu se založenýma rukama.

„Sabo, připomeň mi jedinou chvíli, kdy jsi byla v klidu. Protože já si pamatuju jenom, jak ses každou chvíli vztekala,“ provokoval jsem ji. Chtěl jsem otestovat, zdali dodrží svá slova.

Saba na mě namířila prst a s obviňujícím tónem prohlásila: „Já vím, o co se snažíš, a nevyhraješ.“ Potom se otočila a odešla na druhou stranu lodi.

Konečně jsme stáli na pevné zemi. Periferním pohledem jsem stále kontroloval sokola, který se nám držel nad hlavami.

„Tak jsme tady. Co budeme dělat teď?“ zajímala se Nora, zatímco se mračila na písek, který se jí lepil na mokré šaty a boty.

„Já s Nathanem a Kolem se půjdeme podívat podél té džungle a pokusíme se najít nějakou cestičku nebo stezku. A vy tady zatím počkáte,“ odpověděl jí Jacob. Potom ještě něco žvanil, pravděpodobně další skvělé instrukce, ale to už

jsem neslyšel, protože jsem co možná nejrychleji vyrazil na obhlídku, abych se ho zbavil.

Když se začalo stmívat, vzdal jsem to a vrátil se zpět na pláž k ostatním, kteří už stihli rozdělat oheň. „Taky jsi nic nenašel?“ zeptal se ospale Kol, který se už uvelebil na zemi a chystal se ke spánku.

„Ne. Vůbec nic, ani jedinou stezku nebo stopu,“ přisvědčil jsem, než jsem se posadil do chladnoucího písku. Nebyla to zcela přesná odpověď. Několik zvířat jsem zaslechl, ale byla daleko a žádné jsem neviděl. Což mě znepokojovalo. Čekal bych na takovém místě alespoň spoustu ptáků, jenže tady vládlo ticho. Věděl jsem, co to znamená, když se zvířata rozhodnou skrýt a zůstat zticha. V okolí je na lovu něco nebezpečného. A jelikož mě v lidské podobě nemohli poznat, bylo možné, že tady lovilo něco jiného.

„Třeba je chyba, že se snažíme být nenápadní. Možná o nás jen neví,“ navrhla Erin, která už ležela s rukou pod hlavou.

„Ten oheň je jako maják, jde vidět už zdaleka. Pokud o nás do teď nevěděli, právě jsme se prozradili,“ informoval jsem ji o chybě, kterou udělali.

„Pokud jsi nechtěl, abychom rozdělávali oheň, měl jsi nám to říct,“ štěkla po mně Nora.

„Možná jsem doufal, že máte rozum a nemusím vám všechno říkat,“ oplatil jsem jí jedovatý tón.

„Byl to můj nápad, byla mi zima,“ přiznala tiše Erin.

„To asi nemá cenu zrovna jemu vysvětlovat. Je to sobec, co nemá ve zvyku brát ohledy na ostatní,“ pokračovala dál Nora.

„Tak to máš naprostou pravdu. Je mi to úplně jedno,“ souhlasil jsem. Bylo vtipné pozorovat, jak její bledá pleť rudla, ale než stihla vybuchnout, Erin ji pohledem umlčela. *Škoda, mohla být zábava.*

Od chvíle, co jsme skončili na té lodi, se mnou měla Nora problém. Vlastně jsem si nepamatoval, že bych s ní byl někdy

v jedné místnosti, natož abychom spolu mluvili. Ne že by mi na tom nějak záleželo.

„Stejně je to už jedno,“ vložil se mezi nás Jacob. „Zítří ráno se vydáme do džungle a pokusíme se najít něco k jídlu a nějaké důkazy o tom, že je tenhle ostrov obydlený. Pokud během příštích pár dní nic nenajdeme, odplujeme do Sarhegu.“

Souhlasil jsem s ním jen napůl, ale nic jsem neřekl. Chodit po ostrově by byla jen ztráta času. Nechám jim na jejich snahy celý zítřek, a pokud nic nenajdou, další den se nad ostrovem proletím a konečně budeme znát pravdu.

Zůstal jsem ještě nějakou dobu vzhůru potom, co ostatní usnuli. Naslouchal jsem místním zvukům a špatný pocit mě neopouštěl. Jako by nás sama džungle pozorovala. Cítil jsem vytrvalý pohled, ale nebyl jsem schopný určit, komu patří. Nic jsem neviděl, nic jsem neslyšel, přesto jsem si byl jistý, že jsme sledováni.

Přestože se mi nakonec podařilo usnout, celou noc jsem se neklidně budil a pátral pohledem v temnotě. Tak to šlo až do chvíle, kdy obloha začala světlat a já vzdal veškeré snahy o spánek. Zamířil jsem rovnou do bujné zeleně. Ať už tam bylo cokoli nebo kdokoli, byl jsem odhodlaný ho najít. Ten neustálý pohled v zádech mě doháněl k šílenství.

Ještě za šera jsem vklouzl mezi stromy a tentokrát jsem tam vešel jako lovec, a ne trosečník. Obezřetně jsem se prodíral porostem a procházel kolem stromů. Konečně jsem našel místo, na kterém se mi podařilo zachytit nepatrný pach. Byla to vůně hlíny a trávy, ale něčím zvláštním se odlišovala. Jako by byla něčím okořeněná. Proto se mi ji nedařilo zachytit předtím z dálky. Nedala se téměř rozpoznat od pachu zdejšího prostředí.

Dokázal jsem si už udělat dobrý obrázek, kdo nás sledoval. Téměř jistě se jednalo o obdařeného s darem země, ale dokud jsem ho nenašel, nemohl jsem si být jistý. Vydal jsem

se tedy za tím pachem hlouběji do středu ostrova. Po chvíli jsem musel zastavit. Podle stromu jsem zjistil, že jsem chodil v kruhu. *Sakra, převezl mě.*

Začínal jsem být dost podrážděný z toho, jak mě vodil za nos. Onen pach byl najednou všude kolem a já nevěděl, kudy se vydat, a už jsem ani po množství zatáček nevěděl, odkud jsem přišel. Na chvíli jsem zauvažoval, co by se stalo, kdybych to tady zapálil. Ale zamítl jsem to. Chtěl jsem z toho obdařeného vymlátit život osobně, za tuhle jeho dětinskou hru.

Vtom jsem uslyšel z dálky Erin, která řvala jako o život moje jméno. „Nathane! Nathane, je za tebou! Sleduje tě! Nathane!“

Okamžitě jsem se otočil a setkali jsme se pohledy. Netušil jsem, jak to Erin věděla, ale právě nějak odhalila tu bestii s dvěma copy a pihatým obličejem, která stála za mnou a drze se na mě culila. „Copak, snad ses neztratil? Chodit sám do džungle není bezpečné.“

Jistě si myslela, že nade mnou má navrch. Proti komukoli jinému bez debaty ano, jenže u mě měla smůlu. Klidně jsem se napřímil, usmál se na ni a nechal oči, aby mi zaplály stejně jako v mé dračí podobě. „Ale já se vůbec neztratil. Jen jsem si vyrazil najít snídani.“

Role se rázem otočily a teď jsem měl výhodu já. Obdařená na moment ztuhla s děsem vepsaným ve tváři, když jí došlo, koho to vodila za nos. Otočila se na patě a začala se co nejrychleji prodírat pryč, ale já jí byl nemilosrdně v patách i přesto, že se mě větve stromů i některé rostliny snažily zdržet.

ČTVRTÁ KAPITOLA

ERIN

Zdál se mi zvláštní sen. Skrytá v neproniknutelné džungli jsem se bez sebevětších problémů proplétala houštím. Nemohla jsem řídit směr chůze, jako bych se dívala očima někoho jiného. Cítila jsem jen všeobjímající klid a přijetí. Jako by mi stromy naslouchaly a rostliny šeptaly, kudy jít.

Vydala jsem se po něčích stopách. Byly špatně rozpoznatelné, ale já je nepotřebovala vidět. Sama příroda vedla moje kroky. Konečně jsem spatřila původce oněch stop. Zády ke mně stál Nathan a rozhlížel se kolem sebe. Připomínal dravou šelmu na lovu, soustředěnou a vražednou.

Šero protály první paprsky světla, když začalo stoupat slunce na oblohu. Jakmile se mi opřely do víček, sen se rozplynul a já se ospale přetočila na druhý bok. Chtěla jsem pokračovat ve spánku, když jsem si s úděsem uvědomila, že někdo chybí. Nathan. Okamžitě jsem vyskočila na nohy a zběsile se rozhlédla, ale jediné, co jsem spatřila, byly jeho stopy směřující mezi stromy.

Sevřel mě strach. Jistě, věděla jsem, že se o sebe umí postarat a že na mě bude pravděpodobně našťvaný, ale ten sen jsem nedokázala ignorovat. Zdál se tak skutečný.

Rozběhla jsem se v jeho stopách a cestou křičela jeho jméno. „Nathane! Nathane, je za tebou! Sleduje tě! Nathane!“

Za sebou jsem zaslechla tlumené nadávky a cinkání zbraní, jak se ostatní s úlekem probouzeli.

„Sakra. Erin, počkej!“ slyšela jsem Sabu, ale ani jsem se na ni neohlédla. Ač to bylo směšné, měla jsem strach o draka. Než jsem však stihla vběhnout do džungle, koutkem oka jsem zahlédla stín, přeskakující v korunách stromů z větve na větev. Na poslední chvíli jsem stihla zareagovat a padla jsem na kolena. Obrovská kočka seskočila a minula mě jen o pár palců. Ztuhla jsem děsem. Zvíře ladně dopadlo na zem a otočilo se na mě, zatímco já se strachy nebyla schopná ani pohnout. Kočka se mi zahleděla do očí a s vyceněnými zuby hlasitě zavrčela.

Periferním viděním jsem zahlédla Sabu, jak se opatrně blíží s lukem. „Nehýbej se, Erin,“ promluvila tiše a založila šíp do tětiny. Očividně zachovávala chladnou hlavu. To stejné se nedalo říct o Jacobovi. „Střílejte! Sabo, střílejte!“ křičel na ni, když se k nám hnál i se zbytkem naší malé skupiny.

Saba náhle zařvala a ohnala se lukem po sokolovi, který jí narazil do hlavy. Vracel se stále znovu a znovu a nalétával do ní, zatímco se marně snažila krýt. Kol v podobě vlka k ní doběhl první a snažil se sokola polapit, aby jí dal šanci vystřelit.

Přestala jsem si jich všimát. Měla jsem oči jen pro zvíře před sebou, které si mě zaujatě prohlíželo světle hnědýma očima. Mělo spoustu času utéct nebo na nás zaútočit, jenže místo toho nehnutě stálo a sledovalo mě. Začínala jsem pochybovat, že je to opravdu zvíře.

Z džungle opodál se ozval panický křik: „Vivo! Vivo, je to drak!“ Otočila jsem hlavu zpět ke kočce, jenže ta tam už nestála. Místo ní na mě zírala krásná dívka s hustými černými vlnitými vlasy, opálenou pletí a ladnými křivkami, které vynikaly pod přiléhavými kalhotami a černou košilí. Mohla být o pár let starší než já. Její pozornost ale upoutalo něco na pláži a já její pohled následovala.

Běžela k nám další dívka se dvěma copy, která se právě vyřítila z džungle. V patách se jí hnál Nathan, který se ale rázem ocitl na zemi, když mu kořeny stromů omotaly nohy.

Zkusil se osvobodit, ale držely ho v pevném sevření. Až ke mně dolehlo jeho zvířecí zavrčení, když se přestal snažit vyprostit a místo toho se proměnil.

Obrovskému drakovi stačilo jen natáhnout dlouhý krk, aby hlavou narazil do utíkající dívky a odmrští ji na pláž do písku. Vůbec bych se nedivila, kdyby ji tou ránou zabil nebo jí minimálně zpřerázel kosti, když jsem viděla, jak daleko doletěla. Jediné její štěstí bylo, že dopadla do měkkého písku, a ne na stromy.

Nathan se zvedl do své plné výšky a s roztaženými křídly zuřivě zařval, až mi z toho zvuku zalehlo v uších. Jeho řev přiměl všechny strnout na místě. Dokonce i sokol přestal útočit na Sabu a provokovat Kola.

Drak se z výšky zahleděl na zmatek, který vypukl na pláži. Jeho pohled se zastavil na dívce přede mnou. Stihl k nám však udělat jen dva kroky, než na něj opět zaútočily stromy. Bylo to neskutečné, nikdy jsem nic podobného neviděla. Celé koruny obrovských stromů se k němu natáhly a sevřely ho v objetí. Plazily se mu po těle ve snaze ho pevně svázat a strhnout k zemi. Zelený drak se ze všech sil snažil osvobodit a neustále uhýbal hlavou větvím, které se po něm natahovaly, když se zakusoval do kmenů a drtil je mocnými čelistmi.

Stěží jsem se vyškrábala na nohy a zděšeně sledovala souboj prastarého stvoření s přírodními silami, až jsem úplně přestala vnímat okolí. Vzpamatovala jsem se, až když proti mně vyrazila dívka s dýkou v ruce a přiložila mi ji na hrdlo. „Řekni té své bestii, ať se okamžitě zklidní,“ přikázala mi s vyceněnými zuby.

Nedala jsem najevo strach, který ve mně vyvolala, a klidně jsem odvětila: „S radostí. Jakmile ho pustí.“

Než mi stihla něco odpovédět, Nathanovi asi došla trpělivost a začal stromy zapalovat. Dračí plameny nemilosrdně požíraly vše, čeho se dotkly. Jen co ale jeden strom shořel, hned se ho snažil nahradit druhý.

„Wando, pusť ho!“ zavolala dívka na obdařenou stále ležící v písku. Oheň už nekontrolovatelně přeskakoval i na další koruny, přesto se stromy po Nathanovi sápat nepřestaly. „Teď odvolej draka,“ přikázala mi znovu.

Nathan byl v okamžiku volný a taky naprosto rozružený. Máchal kolem sebe křídly i dlouhým ocasem jako bičem. S vyceněnými zuby se vrhl k obdařené, která se snažila zvednout ze země, a já byla přesvědčená, že ji zabije. Bylo mi jasné, že můj hlas pro něj nemá žádnou váhu, ale přesto jsem dodržela slovo a zavolala na něj: „Nech ji, Nathane!“

K mému údivu se skutečně zastavil s tlamou plnou odhalených zubů kousek od obdařené, která vypadala, že strachy ani nedýchá. Chvilí si ji měřil pohledem, ale nakonec se odvrátil a vydal se k nám. Po cestě se otřepal jako mokrý pes, aby se zbavil zbytků větví, které se zachytily v ostnatých výrůstcích a stále ještě hořely. To mi připomnělo hořící džungli za našimi zády. Požár se nekontrolovatelně zvětšoval a k nebi se valily oblaky černého kouře. Ignorovala jsem dívku s dýkou, zatímco jsem promluvila na Noru: „Zvládneš ten požár uhasit?“

Bez váhání přikývla a vyslala ke stromům ledovou vlnu. K mému údivu oheň jen zeslábl. Musela led zesílit a seslat ještě několikrát, teprve pak se jí ho konečně podařilo uhasit. Dračí oheň byl asi mocnější než obyčejný.

Sokol přeletěl k obdařené a vzal na sebe lidskou podobu. Skláněl se nad ní muž s krátkými vlasy temně hnědé barvy. Opatrně jí pomohl na nohy a podepřel ji, když ztratila rovnováhu.

Nathan se taky přeměnil, i když ne docela. Oči mu stále žhnuly zeleným ohněm, stejně jako když byl drakem. Vypadal jako zosobněný vztek a všechny vraždil pohledem. „Kdo sakra jste a co si myslíte, že děláte?!“ vybuchnul.

Dívka bez známky strachu zvedla vzdorně bradu a odpověděla mu stejným tónem, jaký použil on: „Jsem Viva, královna tohoto ostrova. Co tady kruci chcete zrovna vy?“

Její slova mě natolik zaskočila, že jsem ztratila řeč. Nathan ale můj problém nesdílel a rozesmál se. „Ty a královna?“ vysmál se jí. „Tak o tom dost pochybuju. Pokud vím, Ykros nikdy žádného vládce neměl, a i kdyby měl, rozhodně by to nebyla holka, které bylo včera dvanáct. Takže mi teď hned řekni pravdu,“ zavrčel na ni.

Viva se jeho výsměchem nenechala rozhodit: „Vypadněte z mého ostrova. Vy nejste vítáni.“

Než Nathan stihl přisadit ještě něco horšího, vložil se naštěstí do rozhovoru Kol: „Ykros má být otevřený pro všechny uprchlíky z Ledových pustin.“

Viva se k němu otočila. „Je otevřený pro všechny měniče, obdařené, pár čarodějnic a lidí, kterým hrozí v Ledových pustinách smrt. Rozhodně ne pro Ashswordy a jejich dračí bestie,“ střelila nenávisným pohledem po mně a Nathanovi.

„Jsou to taky uprchlíci,“ snažil se nás hájit Kol.

Vivě stanuli po boku její společníci a všichni tři se dali do smíchu. „No, řeknu ti to asi takhle, smyšlená královno,“ utál jejich smích Nathan. „Buď přestaneš vymýšlet nesmysly a necháš nás být, nebo z toho tvého zeleného ostrova udělám ostrov popela. A je mi jedno, kolik z vás tady uhoří.“

To nebyl zrovna nejlepší začátek. Možná jsme Nathana měli nechat čekat na lodi. Vytvářet spory mu šlo skvěle, ale nebyla jsem si jistá, jestli chápal, že nejsou vždy dobrým řešením.

„Přeceňuješ svoje síly, draku,“ odpověděla mu se smrtícím klidem.

„Můžeme vám nabídnout informace,“ vložila jsem rychle do jejich rozhovoru. Nechtěla jsem, aby začaly padat další výhrůžky.

John vždycky říkal, že informace jsou nejcennější věc na světě. Ten, kdo je má, je mocnější než sám král. A my informace měli. Domněnky ohledně Arkara a Williama jsme probírali po cestě na Dramis nespočetněkrát a shodli

jsme se, že do sebe vše dokonale zapadá. Pokud by se to ukázalo jako skutečnost, mělo by to zajímat všechny, protože nikdo nevěděl, kdo další by byl na řadě v Arkarově tažení za mocí. Sice jsme nevěděli, jestli je to pravda, ale potřebovali jsme něco, čím je přesvědčíme a získáme čas. Nic lepšího mě nenapadlo.

„Máme vlastní zdroje,“ odsekl muž. Viva po něm střílila ostrým pohledem a zamyšleně se na mě zahleděla. Doufala jsem, že můj návrh alespoň zvažuje.

„Dovolím vám vstoupit do Útočiště, ale o tom, jestli můžete zůstat, rozhodnou jeho obyvatelé.“

„Netvrdila jsi před chvílí, že jsi královna?“ připomněl jí posměšně Nathan.

„To oni trpěli kvůli Ashswordům, tak ať si sami určí, jestli chtějí, aby zůstala. A na oplátku za tuto až příliš velkorysou laskavost prozradíte všechno, co se za poslední rok událo v Ledových pustinách, a pravdivě odpovíte na všechny naše dotazy,“ navrhla.

„Tohle nepřijmeme,“ vložil se do toho Jacob. „Musíš zaručit její bezpečí a že ji nějaký pomatený –“

„Přijímám tvé podmínky,“ přerušila jsem ho a podívala se jí zpříma do očí. Jacob se na mě zamračil a našťavaně si založil ruce na hrudi. Měnič, který předtím zamítl moji nabídku, zklamaně svěsil hlavu.

„Dobrá,“ přikývla Viva. „Vraťte se na loď. Ezra půjde s vámi a ukáže vám, kudy plout. Já s Wandou na vás počkáme v Útočišti.“

Přikývla jsem na souhlas. Viva na sebe vzala opět podobu kočky, a než se kolem nás protáhla, stihla ještě zavrčít na Nathana. Wanda s Ezrou si vyměnili zaskočené pohledy, načež se Wanda vydala nejistým krokem do džungle za Vivou. „Počkám na vás na lodi,“ oznámil Ezra a jako sokol odletěl.

„Erin, dochází ti vůbec, s čím jsi souhlasila?“ spustil hned Jacob.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zlomená dcera země.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.